

Svajonų
ROMANAI

Aistra

BARBARA DUNLOP

Seksas, melas ir bosas

2017 kovas-balandis

GIRAGIEČIAI

Knygute.lt

Barbara Dunlop
(Barbara Danlop)

SEKSAS, MELAS IR BOSAS

Keturių knygų serija
Čikagiečiai
Pirma knyga

Versta iš Barbara Dunlop, Sex, Lies and the CEO,
2015

© Barbara Dunlop, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Giedrė Turan, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0184-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

- Neatsiliepk! - sušuko Darsė Rivers, skubėdama sujaukto buto kietmedžio grindimis.

- Tai ne jis, - atsakė Dženiferė Šelton ir ėmė raustis rankinėje.

Kojinėmis mėvinti Darsė slydinėdama apėjo pakavimosi dėžių krūvą, kai telefonas vėl suskambo.

- Tai jis.

- Ne... - Dženiferė pažiūrėjo į telefono ekraną, tada pakėlė akis į Darsę. - Tai jis.

Darsė vikriai čiupo telefoną iš kambario draugės rankos.

- Negali nusileisti.

- Nenusileisiu, - tai sakydama Dženiferė ilgesingai žiūrėjo į telefoną.

- Tau jis miręs, - tarė Darsė ir šiek tiek atsi-traukusi pamojavo telefonu.

- O gal jis...

- Ne.

- Nė nežinai, ką ketinau sakyti.

Darsė paspaudė skambučio atmetimo mygtuką ir įsikišo telefoną į priekinę džinsų kišenę.

- Ketinai pasakyti, kad *galbūt jis apgailėstauja*.

Dženiferė suspaudė lūpas.

- O gal tai tiesa.

Darsė nuėjo į virtuvę, kuri buvo sujungta su svetaine. Šalia driekėsi nuožulni stiklinė siena, atskleisdama Čikagos panoramą. Aukštas lubas puošė stoglangiai, o abi erdvaus stačiakampio formos kambario puses įrėmino palėpės.

Vėl suskambo telefonas ir ėmė vibruoti Darsės kišenėje.

- Atiduok jį, - pareikalavo Dženiferė sekdamą paskui draugę.

Darsė apėjo virtuvės viduryje stovinčią spintelę.

- Ką sakei man praėjusį vakarą?

- Tai gali būti klientas.

- Ką man sakei?

- Darse.

- Jei tai klientas, jis paliks žinutę.

Buvo antradienio vakaras, beveik septinta valanda. Darsė ir Dženiferė, turinčios interneto svetainių kūrimo verslą, didžiavosi, kad yra lengvai pasiekiamos savo klientams, bet vieno kliento praradimas jų nepražudys.

- Koks gi tai klientų aptarnavimas?

Darsė ištraukė telefoną iš kišenės ir pažiūrėjo į ekraną.

- Tai jis.

Ji vėl atmetė skambutį ir įsikišo telefoną.

- Gal nutiko kas nors negero, - sunerimo Dženiferė ir žengė dar žingsnį artyn.

Darsė nesusilaikė ir nusišypsojo.

- Žinoma, kad nutiko. Jis ką tik suprato, jog tu kalbėjai rimtai.

Ji užkėlė ant spintelės dėžę su užrašu *vyno stovas* ir ją atidarė. Buvo išmintingai supakavusi vyno butelius kartu su atidarytuvu, kad persikrausčius būtų lengva surasti. Dabar teriekėjo prisiminti, kurioje dėžėje yra taurės.

Darsė parodė kitą dėžę, stovinčią ant spintelės.

- Patikrink šitą.

- Negali laikyti mano telefono įkaitu.

- Žinoma, kad galiu. Privertei mane prisiekti.

- Persigalvojau.

- Jokių persigalvojimų.

- Tai absurdiška.

- Sakei man, cituoju: *daugiau niekada ne-leisk man kalbėti su tuo kalės vaiku*. Manau,

taurės baltoje dėžėje.

Dženiferė sukando dantis.

Darsė pati prisitraukė baltą dėžę ir nuplėšė lipniąją juostą.

- Jis buvo tau neištikimas, Džene.

- Jis buvo girtas.

- Vadinasi, vėl prisigėręs padarys tą patį. Negali žinoti, ar tai buvo pirmas kartas.

- Esu beveik įsitikinusi...

- Beveik įsitikinusi? Tik paklausk savęs. Turi būti įsitikinusi šimtu procentų, kad niekada to nedarė ir niekada nepadarys. Jei nesi - privalai jį palikti.

- Tu tokia idealistė.

- Aha, - Darsė surado taures, ištraukė dvi ir nususuko į kriauklę praskalauti.

- Niekas niekada negali būti tuo įsitikinęs, - tarė Dženiferė.

- Ar girdi, ką sakai?

Dženiferė šiek tiek patylėjo, paskui atsakė:

- Stengiuosi negirdėti.

Darsė nusišypsojo ir nukratė vandenį nuo taurių.

- Na štai. Sveika sugrįžusi.

Ji nususuko į stalą, o Dženiferė įsitaisė ant

vienos iš aukštų kėdžių.

- Tiesiog jis toks...

- Egoistas?

- Norėjau pasakyti, seksualus... - Dženiferė abejingai atidarė dėžę, stovinčią arčiausiai jos.

- Vyras turi turėti daugiau nei išpūsti krūtinės raumenys ir standus užpakaliukas.

Niūriai žiūrėdama į dėžės vidų Dženiferė gūžtelėjo pečiais.

- Pasakyk, kad esu teisi, - tarė Darsė.

- Tu teisi.

- Pasakyk tai nuoširdžiai.

Dženiferė sunkiai atsikvėpė ir, ištraukusi krūvelę senų fotoalbumų, padėjo juos ant spintelės.

- Sakau nuoširdžiai. Ar galiu atgauti telefoną?

- Ne. Bet galiu įpilti taurę šio dešimties dolerių vertės merloto.

Abi moterys buvo išgėrusios daug pigaus vyno. Jos draugavo nuo vidurinės mokyklos ir abi laimėjo stipendijas studijuoti grafinį dizainą Kolumbijoje. Jos jau ketverius metus gyveno kartu, dalijosi nuomonėmis, pokštais ir paslaptimis.

Darsė patikėtų Dženiferei gyvybę, bet tik ne Eštoną Vatsoną. Saldžiakalbis žavėtojas buvo jos geriausias draugės silpnybė. Per pastaruosius keturis mėnesius ji buvo keturis kartus jį palikusi, bet jis kas kartą ją įtikindavo, kad bus dėmesingesnis ir ne toks egoistiškas. Ir ji kas kartą jam atleisdavo.

Darsė neketino leisti tam vėl nutikti. Šis vyras nė nenutuokė, ką reiškia būti pora.

Dženiferė išėmė iš dėžės tris storus vokus ir padėjo šalia nuotraukų albumų.

- Nenoriu.

- Nori, - Darsė pastūmė vieną taurę spintelės stalviršiu.

Ilgiau pasikuitusi Dženiferė ištraukė iš dėžės nudėvėtą odinį dėklą ir ėmė vartyti rankose.

- Tavo tėvo?

- Paėmiau iš viršutinio jo spintos stalčiaus, - Darsė pažiūrėjo į negausius savo tėvo daiktus.

- Surinkau juos tvarkydama jo butą. Tą dieną buvau per daug emocinga, negalėjau apžiūrėti.

Dženiferė atrodė susirūpinusi.

- Ar nori, kad sudėčiau juos atgal?

Darsė žinojo, kad ilgiau gaišti nėra prasmės. Ji atsisėdo ant kėdės ir gurkštelėjo vyno.

- Jaučiuosi pasiruošusi. Praėjo trys mėnesiai.

Dženiferė vėl įkišo ranką į dėžę ir ištraukė seną medinę dėžutę.

- Cigarai? - paklausė ji.

- Kiek mačiau, jis rūkė tik cigaretes.

- Atrodo gana sena. - Dženiferė pauostė medį. - Kedras.

Dėžutė buvo su nedideliu žalvariniu užraktu. Atrakinusi Dženė atidarė dėžutę.

Darsei tai kėlė labiau smalsumą nei stresą. Ji kas dieną ilgėjosi tėvo, bet prieš mirdamas jis daugybę mėnesių sirgo ir kentė skausmą. Nors nežinojo visų smulkmenų, Darsė matė, kad jis kentė emocinį skausmą daugybę metų - tikriausiai nuo tada, kai žmona, jos mama, juos paliko, kai ji buvo dar kūdikis. Darsė pamažu susitaikė su mintimi, kad tėvas galiausiai ilsisi ramybėje.

Dženiferė pakėlė dangtelį ir Darsė pasilenkė pažiūrėti.

- Pinigai, - tarė Dženiferė.

Toks atradimas sutrikdė Darsę.

- Monetos, - Dženiferė išėmė kelis plastikinius maišelius su auksinėmis ir sidabrinėmis monetomis. - Atrodo kaip kolekcija.

- Tikiuosi, jos nėra vertingos.

- Kodėl taip sakai?

- Jis vos sudūrė galą su galu. Nenorėčiau sužinoti, kad tėvas varžė save ir taupė šiuos pinigų man.

- Vis dėlto jis pirkdavo gryną viskį, - tarė Dženiferė.

Prisiminusi tai Darsė nusišypsojo. Gimęs ir augęs Aberdine¹, Janas Riversas nuolat gėrė stiprų durpių viskį.

- Kas tai? - Dženiferė iš po monetų ištraukė sulankstytą voką. Jame buvo nuotrauka, ji ištraukė ją.

Darsė pažiūrėjo į nuotrauką.

- Tai mano tėtis.

Janas stovėjo mažame paprastame kabinete, padėjęs ranką ant medinio stalo. Ji apvertė nuotrauką, bet kitoje pusėje nebuvo nieko parašyta.

Dženiferė atidarė neužklijuotą voką.

- Monetų įvertinimas? - spėjo Darsė ir gurkštelėjo vyno.

- Laiškas.

- Mano tėvui?

---

¹ Miestas Škotijoje (čia ir toliau - vert. pastabos).

Jis tikriausiai buvo labai svarbus. Darsei parūpo, ar tai meilės laiškas. Ji net pamėgino įsivaizduoti, kad jį atsiuntė jos motina Elisona. Nors Elisona Rivers niekada su jais nesusisie-kė, būtų gera žinoti, jog nors kartais juos prisimindavo.

- Jis nuo tavo tėvo. Žmogui vardu Daltonas Kolbornas.

Darsės skrandis apsivertė. Ji daugybę metų nebuvo girdėjusi šio vardo.

Dženiferė tylėdama pažvelgė į ją.

- Pažįsti jį?

- Niekada nemačiau. Jam priklausė *Kolborno aviacija*. Kadaisė jis buvo mano tėčio verslo partneris.

- Tavo tėvas buvo susijęs su *Kolborno aviacija*?

- Jie įkūrė įmonę pavadinimu *D&J holdingas*. Nedaug apie ją žinau, ji buvo uždaryta, kai buvau kūdikis, - Darsė pažiūrėjo į nuotrauką. - Ir Daltonas, ir mano tėtis buvo inžinieriai. Jie kartu įkūrė įmonę, bet viskas baigėsi blogai. Kiek pamenu, tėvas įsiusdavo kas kartą, išgirdęs Kolborno pavardę.

- Ant voko uždėtas trisdešimt dviejų centų atspaudas, - tarė Dženiferė. - Jis ne šiaip se-

nas, o antikinis. Bet niekada nebuvo išsiųstas.

Voko atvartas pakilo.

- Perskaityk jį, - tarė Darsė.

- Tu įsitikinusi?

Darsė nurijo gurkšnį vyno.

- Taip.

Šeinas Kolbornas pastūmė knygą kietais purpuriniais viršeliais per slidų medinio stalo paviršių. Džastinas Mesis, *Kolborno aviacijos* teisės skyriaus vadovas, vos spėjo ją sučiupti, prieš nukrintant ant žemės.

- Tai visai naujas lygis, - tarė Šeinas.

Jis nemėgo skaityti apie save. Verslo straipsniai buvo ganėtinai erzinantys, straipsneliai paskalų žurnaluose dar blogesni, bet palaimingai trumpi. Padėtis buvo pasibaisėtina.

- Neįmanoma sustabdyti knygos leidimo, - tarė Džastinas. - Mums pasisekė, kad gavome šį egzempliorių, - jis nutilo. - Kiek čia tiesos?

Šeinas mėgino numalšinti sukilusį pyktį.

- Nežinau. Tau reikia procentų?

- Taip, pasakyk procentais.

- Dvidešimt, gal trisdešimt procentų. Datos, vietos ir įvykiai tikslūs. Bet lovoje tikrai nekalbu kaip aštuonioliktojo amžiaus poetas.

Džastinas nusišypsojo.

- Užsičiaupk, - paliepė Šeinas.

- Nesakiau nė žodžio.

Šeinas atstūmė odinį krėslą nuo stalo ir atsistojo, o pyktis tik dar padidėjo.

- Neflirtuodavau su kitomis moterimis jai būnant šalia. O dėl pigumo? Nemanau, kad ta moteris žiūrėdavo į etiketes visą mūsų bendravimo laiką. Limuzinai, restoranai, drabužiai, vakarėliai. Nupirkau jai mėlynųjų deimantų apyrankę gimtadienio proga praėjusį kovą.

Dabar Šeinas gailėjosi dėl šio pirkinio. Jam nerūpėjo kaina, bet papuošalas su deimantais atrodė pernelyg intymus daiktas, ypač specialiai sukurtas. Bet Bjanka tol verkšleno patempusi lūpą, kol jis nusileido. Kad ir kaip bjauriai juodu išsiskyrė, Šeinas turėjo pripažinti, jog jam palengvėjo išsilaisvinus iš nuolatinių jos skundų.

- Labiausiai mane jaudina šeštas skyrius, - tarė Džastinas.

- Kuriame ji mane kaltina sąmokslų kūrimu ir korporaciniu šnipinėjimu?

- Klientams tikrai nerūpi, koks tu lovoje, bet rūpi, jei įkainoji arba vogi intelektualinę jų nuosavybę....